

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **N. D. T.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí, Loretánské nám. 5, Praha 1, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3378/2017-HANOI-III, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 12. 2018, č. j. 30 A 198/2017 – 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 11. 10. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji osobně na podací přepážce u přítomné úřední osoby podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, a to ve sjednaném termínu určeném pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Dne 24. 10. 2017 mu byla tato žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vrácena zpět spolu se stejnopisem záznamu usnesení žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3378/2017-HANOI-III (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o

nepřijatelnosti jeho žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), neboť žalobce si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud") žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že závěr o nepřijatelnosti jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty je nepřezkoumatelný, neboť není nijak blíže odůvodněn; žalobce navíc měl řádně sjednaný termín k podání žádosti, jinak by totiž ani nebyl v úředních hodinách vpuštěn do vnitřních prostor žalovaného. Vymezil se též proti tvrzení, že předmětná žádost nebyla podána osobně, když na podací přepážce osobně jednal s úředními osobami žalovaného; nesepsání protokolu o podání jeho žádosti dle § 18 správního řádu mu pak nemůže být kladeno k tíži.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, č. j. 30 A 198/2017 – 77 (dále jen „napadený rozsudek") rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že k náležitostem usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytový titul se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 – 21, přičemž z napadeného rozhodnutí shledal za zřejmé, z jakých důvodů posoudil žalovaný žalobcovu žádost jako nepřijatelnou; s těmito důvody se však neztotožnil. Ohledně kvality a funkčnosti objednávacího systému Visapoint odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, z nějž velmi obsáhle citoval. Nesouhlasil se žalovaným, že tento právní názor rozšířeného senátu již nelze aplikovat z důvodu překonaného právního stavu, což považoval za patrné též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35. Uzavřel proto, že v projednávané věci bylo nutno na žádost žalobce nahlížet jako na účinně podanou, pročež žalovaný již z tohoto důvodu nebyl oprávněn vyslovit její nepřijatelnost podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Předmětná žádost sice byla podána „nouzovým" způsobem v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, jelikož tak bylo učiněno v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění; bylo ji však nutné věcně posoudit, jelikož žalobce se byl povinen objednat k jejímu podání přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona.

II. Kasační stížnost žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel") kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Brojí vůči posouzení, že se v případě žalobce jednalo o nouzový způsob podání žádosti. S odkazem na závěry uvedené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018 - 22, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 186/2018 - 48, uvádí, že postup žalobce nelze považovat za nouzový. V odkazovaných případech totiž nebylo shledáno nezákonným, pokud žalovaný odmítl převzít žádost v úředních hodinách určených pro podání žádostí o jiný druh pobytového oprávnění. Stěžovatel pak doplnil, že žalobce byl informován o jeho úředních hodinách, ty však nerespektoval a domáhal se podání žádosti o

vydání povolení k dlouhodobému pobytu v době vyhrazené k podávání žádostí o dlouhodobá víza za účelem podnikání. Dále namítal, že nemohl nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, protože ta byla podána až po podání žádosti o pobytové oprávnění a po vydání napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jelikož není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že stěžovatel nesplnil povinnost rozhodnout nejprve o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, když ze spisu neplyne, že by žádosti byly podány souběžně, což je podmínkou pro takový postup.

[5] V doplnění kasační stížnosti poté zdůraznil skutečnost, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti byla žalobcem podána až poté, co jeho žádost o pobytové oprávnění byla odmítnuta napadeným rozhodnutím pro nepřijatelnost. Situace žalobce se tak liší od případů, kdy obě žádosti byly podány současně, jež byly Nejvyšším správním soudem již řešeny. V této věci nezbylo než vyhodnotit žádost o zaměstnaneckou kartu jako nepřijatelnou, což již v několika rozhodnutích aprobovaly krajské soudy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná zaměstnanec s příslušným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal. Stěžovatel uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval tím, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Při posuzování nepřezkoumatelnosti vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, a další). Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost ani nedostatek důvodů. Argumentace stěžovatele v této námitce totiž stojí na tom, že krajský soud vycházel ve svém posouzení ze skutečností, které nemají oporu ve spise; naopak tvrzení stěžovatele jsou však v příkrém rozporu s obsahem spisové dokumentace. Část odůvodnění napadeného rozsudku týkající

se okamžiku podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání je proto srozumitelná, nikterak vnitřně rozporná, a Nejvyšší správní soud ji přezkoumal v odst. 13 tohoto rozhodnutí.

[10] Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je „*žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu* (...) *nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání* (...) *žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem*".

[11] Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.*"

[12] K námitce, že podání žádosti nelze v případě žalobce považovat za „nouzový" postup, Nejvyšší správní soud uvádí, že z jeho judikatury (rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018 - 22, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 186/2018 - 48), na niž stěžovatel odkazuje, lze sice dovodit, že organizace práce zastupitelského úřadu stanoví rozdělení úředních hodin, což je důvod pro nepřijetí žádosti v jiný čas než určený pro podávání daného typu žádosti, a postup žalobce proto nelze považovat za „nouzový" způsob podání. Od těchto případů, stejně jako od situací posuzovaných v rozsudcích ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 34, a ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 – 35, je však třeba případ žalobce odlišit. Uvedené rozsudky se totiž týkaly situace, kdy byl cizincům, kteří neměli sjednán žádný termín k podání žádosti, odepřen vstup do prostor velvyslanectví či možnost podat žádost. Ta tedy nebyla úředníkem vůbec přijata, žadatelé se proti nepřijetí žádosti bránili žalobou proti nezákonnému zásahu a Nejvyšší správní soud shledal, že se v takových případech o nezákonný zásah nejedná. V nyní posuzované věci však žalobce doložil, že se pokoušel opakovaně přes objednávací systém Visapoint k podání žádosti objednat, avšak neúspěšně; až následně žádost o zaměstnaneckou kartu podal v termínu sjednaném pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, který si řádně objednal. Jelikož žalobce byl povinen se k podání žádosti registrovat přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52), bylo nutné žádost považovat za podanou „nouzovým způsobem" a věcně ji posoudit. K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl v případě posuzovaném v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35 (odstavce 35 až 42), na který odkazuje žalobce, jakož i v případě rozsudků ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 92/2019 - 49, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018 - 28. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením krajského soudu; kasační námitka není důvodná.

[13] Jestliže stěžovatel uvádí, že nemohl nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, protože ta byla podána až po podání žádosti o pobytové oprávnění a po vydání napadeného rozhodnutí, nemá toto tvrzení oporu ve spisové

dokumentaci. Ze správního spisu naopak vyplývá, že dne 11. 10. 2017 žalobce zároveň s žádostí o zaměstnaneckou kartu podal i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Ostatně v usnesení ze dne 8. 11. 2017, č. j. 3378/2017-HANOI-IIIa, jímž byla zamítnuta žádost o upuštění od osobního podání žádosti, pročež bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu, žalovaný výslovně uvádí, že „*Zastupitelský úřad ČR v Hanoji obdržel dne 11. října 2017 žádost o zaměstnaneckou kartu výše jmenovaného. K žádosti je přiložena „žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169d/3 z. č. 326/199 Sb.“, v níž se uvádí, že žadatel se prostřednictvím svého právního zástupce pokoušel o registraci v systému Visapoint*“. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání je pak skutečně datována dnem 11. 10. 2017, což je den prokázané osobní přítomnosti žalobce u přepážky žalovaného, a dále obsahuje text „*příloha: formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu včetně náležitosti tak, jak jej žadatel dnes osobně na ZÚ ČR v Hanoji doručil*“. Ačkoliv tedy stěžovatel (poprvé až v kasační stížnosti) tvrdí, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti žalobce nepodal současně s žádostí o zaměstnaneckou kartu, takové tvrzení nemá oporu ve spise a stěžovatel jej nikterak neprokázal. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz již zmiňovaný rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35) vyplývá, že institut nepřijatelnosti [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Při neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání musí zastupitelský úřad rozhodnout o zastavení řízení. Krajský soud tuto právní otázku proto posoudil správně, kasační námitka není důvodná.

[14] Závěr krajského soudu ohledně náležitostí usnesení o nepřijatelnosti žádosti o udělení dlouhodobého pobytu však musí Nejvyšší správní soud nad rámec kasačních námitek korigovat, neboť jím citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, nedopadá přiléhavě na nyní projednávanou věc. V tam řešeném případě žalovaný sdělil žadatelce důvody nepřijatelnosti její žádosti prostřednictvím kopie záznamu o usnesení o nepřijatelnosti žádosti do spisu, který měl formulářovou podobu. V takovém případě toto „*odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle §169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné.* […] *neexistují žádné další okolnosti, které by bylo možné do odůvodnění takového rozhodnutí zahrnout. Žalobkyně si totiž buď termín k podání žádosti předem sjednala, či nikoli. Stejně tak žádost buď podala, nebo nepodala osobně. Jde o skutečnosti, které jsou zřejmé již při podání žádosti, žalobkyně se k nim nemusela nijak vyjadřovat a stěžovatel v tomto směru nevedl žádné dokazování. Stěžovatel tedy nemá, co do usnesení o nepřijatelnosti žádosti uvést jiného, než že žalobkyně si termín k podání žádosti předem nesjednala a nepodala ji osobně. Žalobkyně může takové závěry pochopitelně zpochybňovat, posuzování takto ložených námitek se však již bude pohybovat v rovině zákonnosti (správnosti) rozhodnutí žalovaného, nikoli jeho přezkoumatelnosti*“ (rozsudek ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, bod 11 až 12). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že ani tento závěr nelze aplikovat paušálně. Na to upozornil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 - 27, v němž v bodě 11 uvedl, že „*pokud jsou okolnosti*

při podání žádosti skutkově i právně natolik jednoznačné (jako tomu bylo v případě citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 289/2018), jistě není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, jak plynou z § 68 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu ovšem nelze závěry citovaného rozsudku paušalizovat a bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (byť obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. Jak výslovně plyne z výše citovaného rozsudku šestého senátu, jeho závěry se týkají situace, kdy fakticky do odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti již nelze uvést nic dalšího. Za takové situace předtištěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistě mohou dostačovat." Nutno je tedy vždy zvážit, zda není v konkrétním případě nezbytné usnesení o nepřijatelnosti žádosti odůvodnit podrobněji. V projednávaném případě žalobce v rámci sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání po vpuštění do vnitřních prostor žalovaného a po řádné identifikaci podal osobně u úředníka žádost o zaměstnaneckou kartu. V záznamu napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*žádost je nepřijatelná, neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena*", a dále, neboť „*žádost nebyla podána osobně*". Tento záznam má formulářovou podobu – obsahuje předtištěné důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, u nichž stěžovatel pouze vyznačil, které z nich byly v konkrétním případě žalobce naplněny. Součástí spisové dokumentace předložené stěžovatelem je kromě žádosti o zaměstnaneckou kartu i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V ní žalobce žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, jelikož by bez registrace v systému Visapoint nebyl vpuštěn do prostoru stěžovatele. Podle informací uveřejněných dne 23. 8. 2017 je přitom podmínkou podání žádosti registrace v systému Visapoint. Žalobce dále uvádí, že se prostřednictvím zástupce pokoušel o registraci za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, webová stránka Visapoint mu však registraci neumožnila a poskytla mu informaci, že žádné termíny nejsou volné. Součástí spisové dokumentace jsou kopie výpisů, ze kterých vyplývá, že ve dnech 15. 9. 2017, 20. 9. 2017, 21. 9. 2017, 25. 9. 2017, 27. 9. 2017, 3. 10. 2017, 4. 10. 2017 a 10. 10. 2017 nejsou žádné termíny pro podání žádosti k dispozici. Jak již bylo výše uvedeno, závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 Azs 289/2018 - 21 lze nepochybně aplikovat v situacích, které z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně. Obdobně jako v případě posuzovaném v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 - 27, nyní šlo o věc z hlediska skutkové situace zjevně komplikovanější. Navíc, ačkoliv stěžovatel důvody nepřijatelnosti žalobcovy žádosti staví výhradně na zákonných důvodech nesjednání termínu k podání žádosti a nepodání žádosti osobně podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což by ve světle výše popsané judikatury Nejvyššího správního soudu mělo za určitých okolností jako standard přezkoumatelnosti skutečně obstát, nevypořádal se skutečností, že žalobce v rozporu se zněním napadeného rozhodnutí měl sjednaný termín k podání žádosti, avšak termín byl zaregistrován pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, nikoliv k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Podání žádosti jednoho typu v termínu sjednaném k podání žádosti jiného typu nelze za výše popsaných okolností dané věci považovat *prima facie* za „zákonný důvod" nepřijatelnosti žádosti pro nesjednání termínu, který není pro účely soudního přezkumu třeba dále rozvádět. Jinak řečeno, pokud je

například ze správního spisu zřejmé, že žadatel neměl na zastupitelském úřadě sjednaný žádný termín k podání žádosti, postačí nepochybně pro soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti pouhé uvedení zákonného důvodu nesjednání termínu. Pokud byl však termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, sjednán (byť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána), žadatel se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo k podání žádosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 – 27 či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018 - 28).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl sice ve věci plný úspěch, avšak v souvislosti s řízením o kasační stížnosti mu nevznikly žádné náklady (neboť se k ní nevyjádřil), pročež nemá právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu